

Μοναχικό καράβι, μοναχική γραμμή

Δύσκολη γραμμή, ξεχωριστή ομορφιά, επικίνδυνα λιμάνια, δοκιμασμένο καράβι. Το δρομολόγιο Πειραιά-Κυθήρων-Αντικυθήρων-Κισσάμου εξυπηρετείται από το έμπειρο ΒΙΤΣΕΝΤΖΟΣ ΚΟΡΝΑΡΟΣ και τον καπετάνιο Δημήτρη Λαδά, σε μια γραμμή που αποτελεί από παλιά τον ορισμό της άγονης. Το επίμονο και ανθεκτικό σκαρί με το σκανδιναβικό παρελθόν ζωντανεύει τους απόκοσμους τόπους και στοιχειώνει τις αγριεμένες θάλασσες του Καβο-Μαθιά

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΦΩΤΗΣ ΜΑΡΤΙΝΟΣ

Το ΒΙΤΣΕΝΤΖΟΣ ΚΟΡΝΑΡΟΣ είναι ένα μοναχοπαίδι ή και αποπαίδι της ελληνικής ακτοπλοΐας. Με μια πολύ βαριά κληρονομιά. Η γραμμή που εξυπηρετεί ήταν κάποτε ο ορισμός της άγονης. Έστω κι αν δεν είναι πια, αυτό από μόνο του είναι ένα πολύ μεγάλο βάρος. Επιδόθηκε, την εξυπηρέτησαν πλοία με πολύ βαριά ονόματα, που είτε κράτησαν ζωντανούς τους τόπους, όπως το ΜΑΡΙΛΕΝΑ του Λαγά, το ΙΟΝΙΟΝ των Τυπάλδων, το ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑ του Μπιλίνη και το ΚΑΝΑΡΗΣ του Μηνά Σταθάκη, είτε γέννησαν την ανάπτυξη, όπως το ΙΟΝΙΟΝ και κυ-

ρίως το ΜΗΛΟΣ ΕΞΠΡΕΣ των Μανούσου και Σταθάκη. Το ΒΙΤΣΕΝΤΖΟΣ ΚΟΡΝΑΡΟΣ αποδεικνύεται άξιος συνεχιστής αυτής της κληρονομιάς, αφού στα οχτώ χρόνια που εξυπηρετεί τη γραμμή έχει να επιδείξει αξιοθαύμαστη συνέπεια. Και η συνέπεια στην άγονη μετράει πάνω απ' όλα, αφήνοντας στην άκρη πολλά άλλα που για τις «γόνιμες» γραμμές αποτελούν –ακόμη– τα λεγόμενα «must». Πριν συνεχίσουμε, να πούμε τρία πράγματα.

ΠΡΩΤΟ...
Πολλά θα έπρεπε να είναι καλύτερα! Η κρίση δεν δικαιολογεί τα πάντα. Ούτε δίνει σε κανέναν το δι-

καίωμα να την κάνει παντιέρα και να εκμεταλλεύεται τον κοσμάκη. Δυστυχώς, όμως, αυτό ακριβώς γίνεται –και δεν γίνεται χωρίς λόγο. Για να φτάσουμε εδώ που είμαστε σήμερα, περάσαμε από την αποχαύνωση της πρώτης εικονικής πραγματικότητας. Κάποιοι επιτήδαιοι μας σέρβιραν τα πιο απίστευτα παραμύθια, έχοντας στο νου τους κάτι πολύ απλό: «Δίνω πέντε να πάρω χίλια!». Όπως ακριβώς ο ψαράς δίνει πέντε για δόλωμα για να πάρει χίλια από τα ψάρια που θα πιάσει. Αρκεί μόνο να τσιμπήσουν! Κι εμείς όχι μόνο τσιμπήσαμε, αλλά κατάπιαμε το δόλωμα αμάσητο. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως

ήταν εκμαυλιστικό. Και τα ψάρια, όμως, σήμερα θέλουν караβιδάκι ζωντανό και σκουλήκι «φαράω» για να τσιμπήσουν! Με ψωμάκι δεν πιάνεις τίποτα. Από την άλλη, αν τα ψάρια φώναζαν, δεν θα ψάρευε κανένας. Κι εμείς έχουμε το αγκίστρι να μας ξεσκίζει τα σωθικά, κι όχι μόνο δεν βγάζουμε άχνα οργής, πόνου και αντίστασης, αλλά λέμε και «σφάξε με, αγά μου, ν' αγιάσω». Αν είσαι τόσο δουλικός, ώστε μόνος σου να πας να βάλεις το λαιμό σου στη θηλιά, γιατί να κάτσει να διαπραγματευτεί ο άλλος μαζί σου αν θα σε κρεμάσει; Οπότε καλά μας κάνουν! Τώρα ζούμε τη δεύτερη εικονι- ➤

